

Simek Valéria

Ideiglenesség

Bízol, hogy ebből a talajból
hajt ki a jövő. Határozatlan,
félrebillent jeleket igazgat a szó.
Ennél több kell: együtt létezni,
együtt gondolkodni. Szereteted
mögött kételyek tornyosulnak.
A tények fölött elvezeted
pontatlanságod. Türelmetlen
várakozás parancsot
osztogat, épít és rombol.
Egymást keressük mindannyian.
Tengermély zene hív, túl a
messze partjain. Vibrál a
hűséggel álcázott büntudat.

Hajnalok

Kifeszített kötél sugárra
teregetted csorgó bánatod.
Kezedre fehér hab tapadt az
elfelejtett éjszakákon.
Kiázott ujjakkal gyúrted
a tiszta álmat.
Sápadt hajnalok
magukhoz öleltek.

Múlt

Hallgatással vert idő.
Magasból szétfolyt tintafolt...
Letörölhetetlen múlt,
kék tóként itt ragyog.

Körötte jegenyék
csurgatják szoprán
magasságuk az alt mélybe.
Árnyékuk ráég az út tüzére.

Énekelsz

Régi nyarak távolodó
szekerét hajtod, s egy kakukk
hangjával énekelsz felém.
Torkából szétbomlik minden
aranyhajú kéve, magjából
pereg éveid reménye.
Mikor már megszabadultam
tőled, belőlem fakadsz,
mint fénysugár a dűlőutakra.
Váratlanul meglepsz, feltűnsz
ezer alakban. Rám köszönsz
a kútnál, élsz a csobbanásban.
Megbiccentett fejed a fák
lombjában. Lábad nyomát a
porban hiába keresem.
Dörren az ég, s az eső
megeged.